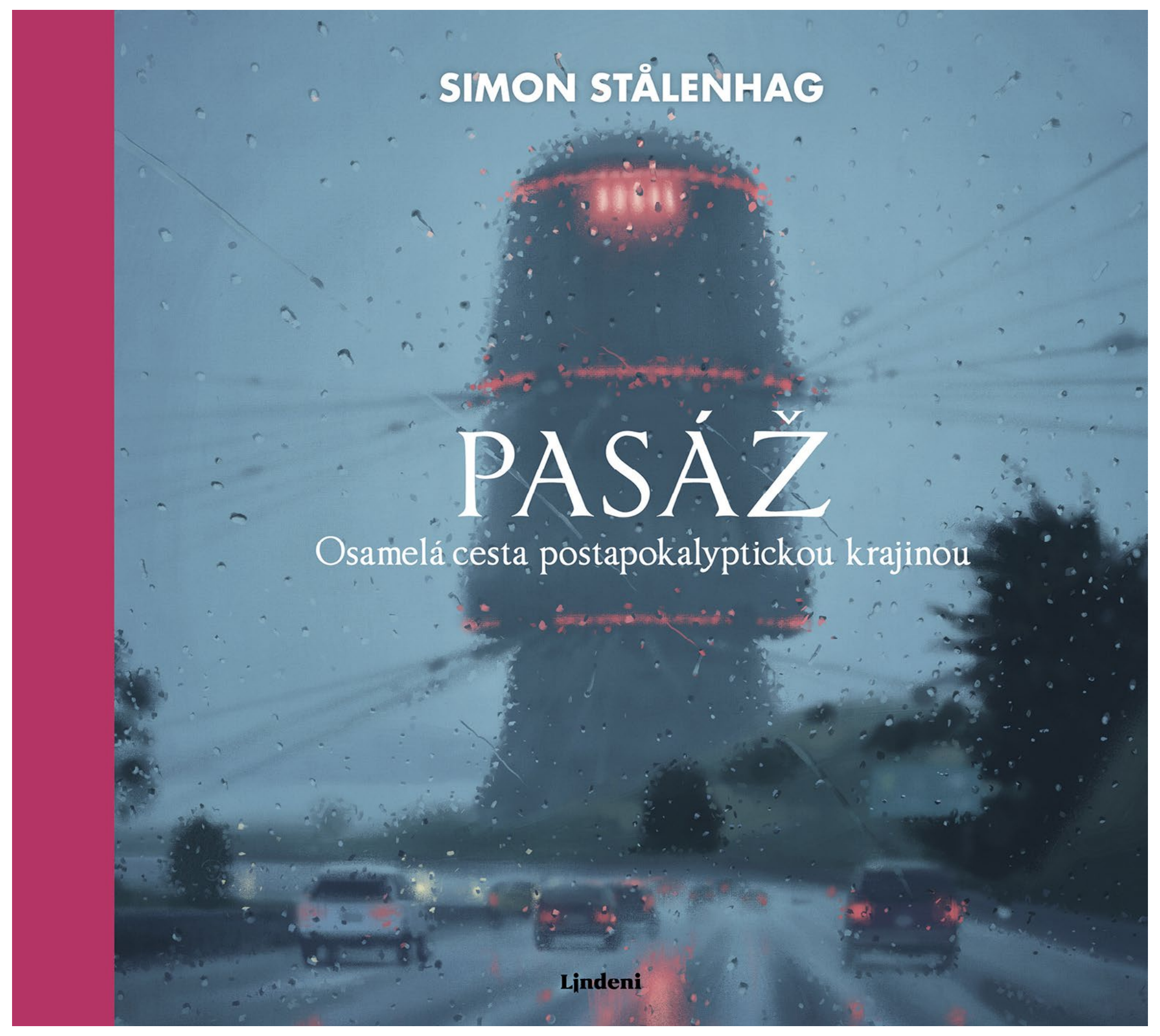

SIMON STÅLENHAG

PASÁŽ

Osamelá cesta postapokalyptickou krajinou

Lindeni

Pasáž

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.lindenisk.sk

www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Simon Stålenhag

Pasáž – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

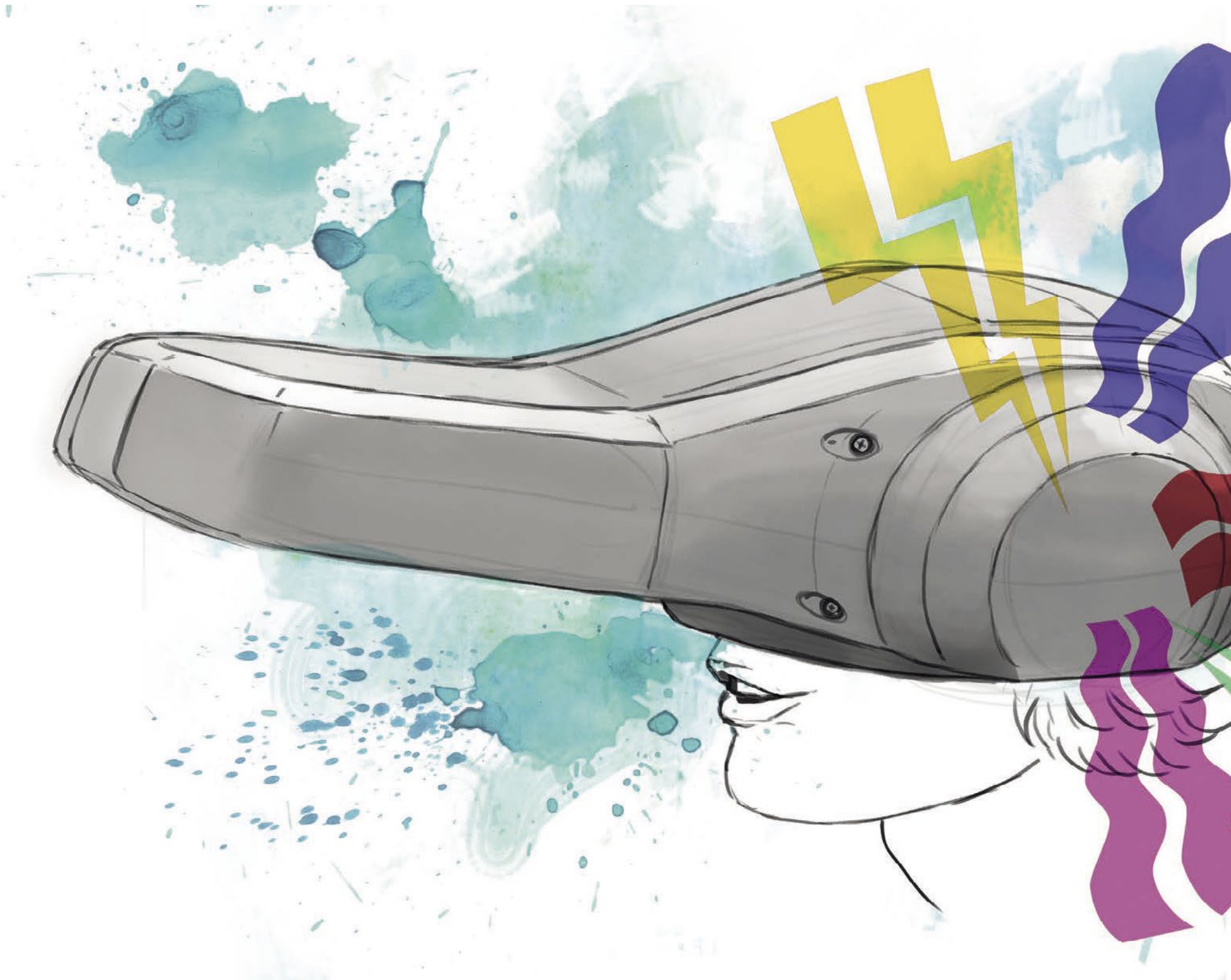
ALBATROS **MEDIA**

Vy ste
nič nepochopili
povedalo dievča
on napísal jedinú básň
je o stratenej láske
viem, kde je
viem, koho hľadáte
ako jediný zachytil môj pohľad
keď som sa dívala
na túto strnulú neživú krajinu
bol konárom, ktorý sa ďalej kýval
keď sa z neho vzniesol vták
a vy môžete pokračovať
ďalej stavať trón
nikdy si naň nesadne
nikdy

Bruno K. Öijer, z básne *Aldrig (Nikdy)* z básnickej zbierky
Svart Som Silver (Čierne ako striebro), 2008

Vojnu viedli a vybrávali piloti na diaľku – muži a ženy na veliacich stanovištiach ďaleko od miest bojov, kde na seba útočili drony bez posádok v strategickej hre počas dlhých siedmich rokov. Piloti federálnej armády mali skvelý život na novovystavaných vilových predmestiach, kde si mohli po ceste domov z práce vybrať z tridsiatich druhov ovsených vločiek na raňajky. Ľudia oslavovali techniku i to, že krajinu ušetrila od nezmyselného krviprelievania.

Vedľajšie škody boli dvojakého druhu: civilí, ktorí sa nešťastnou náhodou ocitli v krížovej palbe, a deti federálnych pilotov, ktoré sa ako ústupok božstvu vojenskej technológie všetky narodili mŕtve.

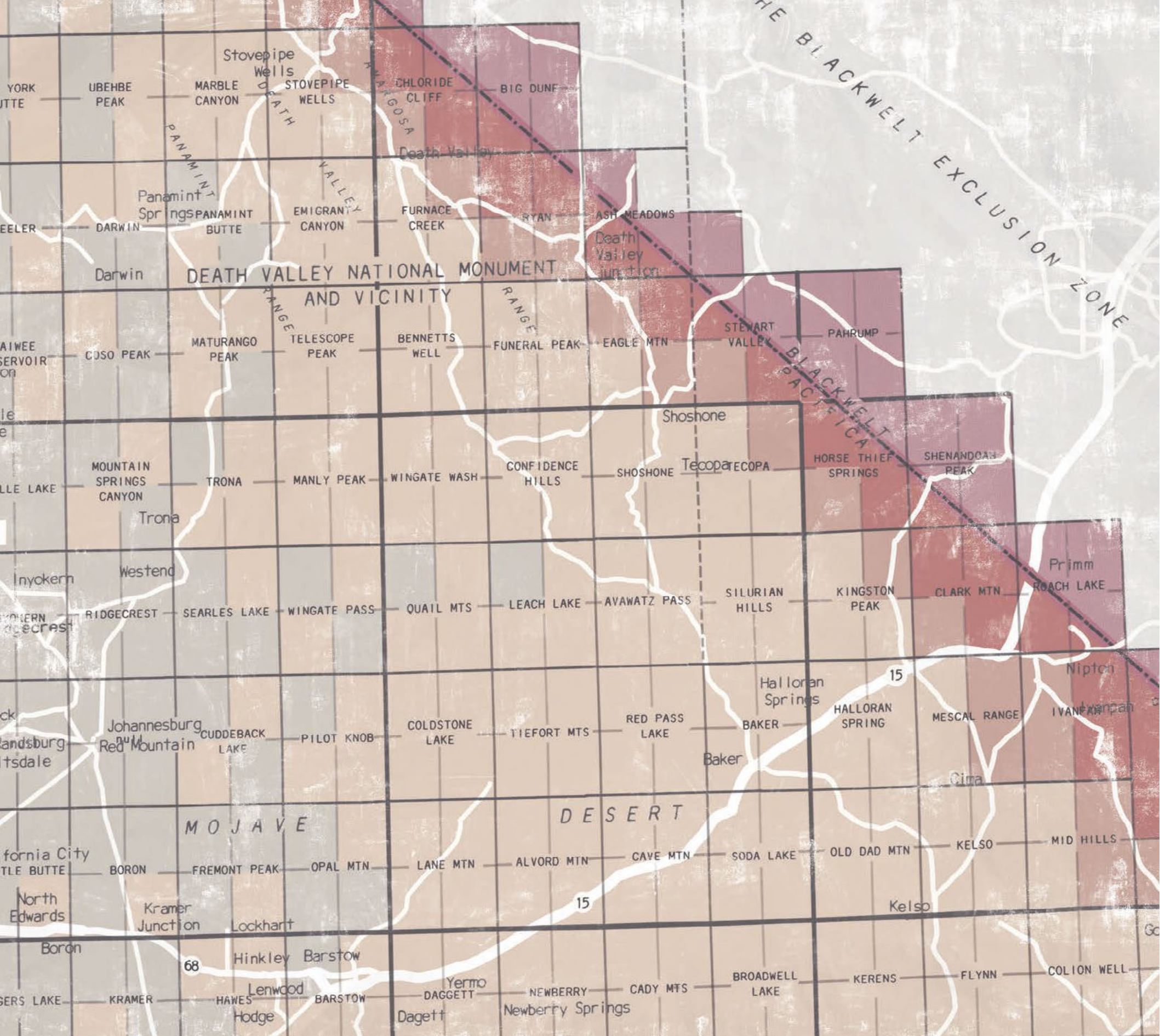
mode 6

A new experience arrives.

01.11.1996

*Mode 6 is compatible with all Sentre Stimulus devices.

DEATH VALLEY NATIONAL MONUMENT
AND VICINITY

THE BLACKWELL EXCLUSION ZONE

BLACKWELL
PACIFIC

MOJAVE

DESERT

68

15

15

99

MOHAVSKÁ PÚŠŤ, PACIFICA, USA
JAR 1997

Máj je obdobie prachu. V opare hmly sa vzdúvajú a padajú závaný vetra, nesú so sebou veľké sivohnedé kúdoly prachu, ktoré sa zavýjajú a syčiac nabáňajú nad krajinou. Víria nad zemou, prenikajú kosodrevinou a pokračujú ďalej, až sa nazbierajú do zvlnených dún, ktoré nebadateľne putujú a rastú v ustavičnom hukote.

Kedysi varovali strážcov majákov, aby prídlho nepočúvali more. Vystrihali ich, že prídu o rozum, prenasledovaní tajomnými hlasmi.

Akoby sa v tom dunení nachádzal akýsi kód, ktorý, len čo ho mozog zachytí, nezvratne vyvolá démonov z hlbín.

Vietor som už nepočula. Plecia ma boleli, lebo som niesla ťažkú brokovnicu, a nohy mi pracovali mechanicky, ako by mi ani nepatrili. Myšlienky mi ulietali do denného sna: spomenula som si na Teda pod slnečníkom v Soeste, ležal tam s veľkými pestrofarebnými vtákmi v náručí a o niečom sníval. Pery sa mu pohybovali.

Uvedomila som si, že mám v ústach čosi mäkké, zastala som a vyplula sivú hrudku zoschnutých slín. Skip podišiel bližšie a hľadel na pluvanec, ktorý ležal na zemi ako chlpatá motýlia larva. Dupla som naň a snažila sa ho zatlačiť do piesku, ale podarilo sa mi ho len rozvalkať na dlhú špagetu. Skip ma nemo sledoval.

To je prach, povedala som.

Výbrala som z batoha fľašu s vodou, vypláchla si ústa a párkrát som vodu vyplula. Keď som si batoh znovu nasadila, všimla som si, že o kúsok ďalej v piesku niečo leží. Z púštnej duny vytŕčal kúsok ružovej látky, nadutý vo vetre ako nevelký padáček. Podišla som k nemu a nohou sa toho dotkla. Boli to spodky.

Ružové spodky odleteli zo strešného boxu na starom oldsmobile, odstavenom na neďalekom parkovisku. Vrchnák boxu bol otvorený vo vetre a celé priestranstvo pokrývali kúsky odevov. Auto bolo zaprášené, no inak sa zdalo, že je v poriadku – nemalo defekt ani rozbité reflektory a okná boli nepoškodené.

Pravdepodobne išlo o drahý model, a jeho majitelia, ktorí ležali v piesku hneď vedľa, boli postarší pár. Zadné sedadlá prikryvali dva podlhovasté kartóny a všade boli rozsypané polystyrénové vložky. Inak auto znútra vyzeralo dobre. Prehľadala som tým dvom vrecká, dúfala som, že nájdem peniaze. Žena ich mala prázdne, ale v mužovom ľavom vrecku som našla kľúče od auta a zloženú obálku. V nej bol rukou písaný list, desaťdolarová bankovka, potvrdenka na dve Sentre Stimulus TLE a čosi, čo vyzeralo ako dve víza do Kanady. Sadla som si za volant, zasunula do zapalovania kľúč a otočila ním. Motor elektronicky zavrčal, zakašlal a naskočil. Na paneli na palubnej doske sa rozsvietili digitálne značky, syntetické hodiny začali blikať a na displeji pod tachometrom sa objavil zelený text: DOBRÝ DEŇ. Predklonila som sa, očistila volant a uvedomila som si, že s troškou šťastia toto môže byť posledné auto, ktoré budem riadiť, prv ako dorazíme k moru.

Walter, ty si sa ma predtým pýtal, načo im vlastne bude. Teda ten chlapec. Keď to len tak rovno poviem, znie to ako totálne bláznovstvo. Ako to vysvetliť, aby si tomu rozumel?

Vieš, ako funguje mozog? Máš predstavu o tom, čo v skutočnosti vieme o fungovaní ľudského mozgu a vedomia? A tým nemyslím nejaký hókuspókus new age, ale bázu poznatkov, ktorú seriózni bádatelia získali za tristo rokov neúnavného skúmania podrobeného vedeckému skepticizmu. Mám na mysli poznanie, ktoré možno získať tým, že sa doslova vrtáme v hlavách ľudí, študujeme ich správanie a experimentujeme, aby sme mohli oddeliť pravdu od bludných teórií o mozgu a vedomí, ktoré sa nezhodujú so skutočnosťou. Hovorím o poznatkoch o mozgu, ktorých výsledkom je neuronické vedenie vojny, neurografická sieť a Sentre Stimulus TLE. Čo o tom vlastne vieš?

Predpokladám, že máš o tom všetkom typickú predstavu dvadsiateho storočia. „Ja“ nejakým spôsobom sídli v mozgu, ako malý pilot v kokpíte za očami. Vnímaš ho ako zmes spomienok, pocitov a vecí, čo ťa vedia rozplakať, a toto všetko sa zrejme naozaj odohráva v tvojej hlave, lebo by bolo zvláštne, keby sa to dialo v srdci, o ktorom si sa učil, že je to sval. Zároveň sa však ťažko zmieruješ s tým, že všetko to, čo tvorí tvoju osobnosť, všetky tvoje myšlienky a skúsenosti a poznatky a vkus a názory, by čisto fyzicky malo existovať v tvojej lebke. A tak sa radšej nad tým nezamýšľaš a nepýtaš sa, či „jestvuje ešte čosi viac“, uspokojíš sa s nejasným obrazom čohosi éterického, čo sa vznáša okolo nás v nedefinovateľnej temnote.

Asi to ani neoznačíš slovom, ale obaja predsa vieme, že máš na mysli klasickú dušu. Veríš v neviditeľnú príšeru.